

Natuur

BESCHOUWING ANDERHALF JAAR LOPEN DOOR NEDERLAND

Caspar liep

Anderhalf jaar lang liep Caspar Janssen door Nederland om verslag te doen van de staat van het Nederlandse landschap. Dat stemde bepaald niet alleen vrolijk, maar toch waren er lichtpuntjes. Een terugblik.

Door Caspar Janssen

Op het landgoed bij Kasteel Groeneveld.

De laatste etappe

Nog één keer trekt Caspar eropuit, voor het laatste deel van zijn lange tocht door Nederland. Tijd om de balans op te maken.

Daar sta ik dan weer, bij mijn auto, op een parkeerplaats. De gewone schoenen verwisselen voor de wandelschoenen, onder de klep van de kofferbak die om de paar seconden naar beneden valt, ik weet het inmiddels precies. De laatste etappes, wandelen richting huis. En intussen is er tijd voor een terugblik, voor harde en zachte conclusies na anderhalf jaar lopen door Nederland.

De Veluwezoom eerst. Vage jeugdherinneringen van saaië uitstapjes en, later, de herontdekking van het glooiende gebied, de vergezichten met paarse heide in de avondzon in de nazomer. Over de landgoederen aan de rand van het gebied nu. Heuven en Beekhuizen, op en af door loofbos, door een tapijt van herfstblad, napjes van beukennoten en eikels en bolsters van kastanjes, varens onder de bomen; dit gebied is rijker aan mineralen dan de Veluwe zelf.

Het galmt in het bos. Het is maandag, maar dat is geen garantie voor rust. Een grote groep jonge mountainbikers kruist voortdurend mijn pad, en anders is hun gegil op afstand wel te horen. Bij een tennisbaan aan de rand van het bos is iemand met een bladblazer in de weer.

Als ik dan eindelijk over de heide uitkijk, klinkt er een vreemd gesnor en vliegt er een drone voor mijn neus langs. Toch hoor ik even later nog een echt natuurgeluid, rollend, rauw krassen, ik heb het nog nooit gehoord, maar ik weet het direct: een raaf. Ik zie ook waar het geluid vandaan komt, van een zendmast in het bos. De raaf laat zijn dikke snavel zien en kraast nog maar eens, voor de zekerheid. Mijn eerste zekere raaf, op de valreep van mijn tocht.

Het was niet alleen maar gezellig, afgelopen anderhalf jaar. De Noord-Hollandse duinen wist ik nog blijmoedig te doorkruisen, maar na een paar maanden dreigde de stemming in te zakken. Dat komt ook omdat ik niet alleen het groene lintje wilde lopen waar de inventieve Nederlandse wandelpadenmakers hun routes doorheen hebben gelegd. Niet alleen het museumlandschap. Ik wilde ook het gewone platteland zien, dat nog altijd meer dan de helft van ons grondgebied beslaat. En dan wordt de aanblik soms pijnlijk.

Nog pijnlijker was het als zelfs de officiële wandelroutes geen pitto-

Foto Pauline Niks

LEES VERDER OP PAG V12